

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 427/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou h&h PARTNERS, advokátska kancelária s. r. o., Mäsiarska 6, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 343/2014-207 z 28. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 343/2014-207 z 28. januára 2015, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/343/2014 zo dňa 28.01.2015 a Krajský súd Košice svojím rozhodnutím v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/460/2013 zo dňa 25.02.2014, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Košice II. sp. zn.: 19 C 94/2011 zo dňa 11.06.2013 porušili základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn.: 7Cdo/343/2014 zo dňa 28.01.2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co/460/2013 zo dňa 25.02.2014 v celom rozsahu a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 340,90 € s DPH na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 19 C 94/2011, v ktorom sa proti Univerzitnej nemocnici L. Pasteura Košice (ďalej len „žalovaný“) domáhal určenia, že poškodenie jeho zdravia, a to chronická atrofická bronchitída, je chorobou z povolania v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ v žalobe uviedol, že je od roku 1979 zamestnancom U. S. Steel Košice, DZ Koksovňa. Národným ústavom tuberkulózy, pľúcnych chorôb a hrudníkovej chirurgie vo Vyšných Hágoch mu bola diagnostikovaná chronická obštrukčná choroba pľúc – chronická atrofická bronchitída, preto požiadal Kliniku pracovného lekárstva a toxikológie Univerzitnej nemocnice L. Pasteura Košice o stanovisko, či ide o chorobu z povolania, ktorá v stanovisku uviedla, že sťažovateľ „*nepracoval za podmienok kedy mohlo vzniknúť predmetné ochorenie, nejde o chorobu z povolania v zmysle príl. č. 1 k zák. č. 461/2003 Z. z.*“. Sťažovateľ s týmto záverom nesúhlasil a poukazoval na stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva z 22. septembra 2009, z ktorého najmä vyplývalo, že sťažovateľ na pracovisku bol exponovaný prachu – pevnému aerosólu s fibrogénnym účinkom (z čierneho uhlia a koksu) a bol vystavený i produktom vznikajúcim pri karbonizácii čierneho uhlia, pričom išlo o expozíciu nebezpečným chemickým látkam, ktoré sa dostávali do pracovného ovzdušia sťažovateľa vo forme pár, plynov a aerosólov vplyvom samotného výrobného procesu. V aerosóloch z čierneho uhlia, koksu, surovom koksárenskom plyne, vysokopecnom plyne, zemnom plyne, čiernouhoľnom dechte sa nachádzajú PAU (benzo a pyrénu), aromatické amíny, ťažké kovy (As, Cd, Cr, Co, Fe, Pb, Ni, Se) a ich organické zlúčeniny (NH₃, SO₂, CS₂ a NOX). Profesia sťažovateľa bola zaradená do rizika karcinogénnych a mutagénnych faktorov. V závere správy bolo konštatované, že ochorenie sťažovateľa mohlo vzniknúť v príčinnej súvislosti s jeho prácou.

Okresný súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chorôb z povolania [REDAKOVANÉ] a na základe vypracovaného znaleckého posudku č. 8/2012 dospel k záveru, že sťažovateľ síce pracoval za podmienok, za ktorých mohla vzniknúť chronická bronchitída, avšak túto chorobu ani pri dlhodobom vystavení pôsobeniu oxidu siričitého v pracovnom prostredí nemožno považovať za chorobu z povolania. Pri vzniku chronickej bronchitídy u sťažovateľa mohol pôsobiť aj niektorý iný spolupôsobiaci faktor, napr. celkové znečistenie životného prostredia, fajčenie aktívne i pasívne, striedanie klimatických zmien, poruchy imunity – obranných mechanizmov jeho organizmu, ochorenie nosa a iné. Okresný súd preto žalobu sťažovateľa rozsudkom č. k. 19 C 94/2011-139 z 11. júna 2013 zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie pre nesprávne právne posúdenie veci [§ 205 ods. 2 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny (§ 219 OSP) potvrdil. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 25. apríla 2014.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014 podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu bola ako účastníkovi konania postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP], navrhol preskúmať aj ostatné dôvody zmätočnosti (§ 237 OSP) a argumentoval aj tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP].

Najvyšší súd uznesením č. k. 7 Cdo 343/2014-207 z 28. januára 2015 dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože dospel k záveru, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný [§ 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP]. Jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27. februára 2015.

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014 podal sťažovateľ aj sťažnosť ústavnému súdu pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 306/2015-16 zo 6. mája 2015 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, pretože sťažovateľ podal ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu dovolanie.

Sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014 a uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 343/2014-207 z 28. januára 2015 sťažovateľ odôvodnil tým, že tieto rozhodnutia nie

sú náležite odôvodnené, ich závery nie sú presvedčivé, nevyporiadali sa s argumentáciou sťažovateľa v priebehu konania a sú arbitrárne. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol:

«Protiústavná interpretácia a postup oboch súdov, ktorých záverom bolo zamietnutie žaloby sťažovateľa spôsobuje primárne porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.

Oba súdy sa nesprávne a nedostatočne vyrovnali s právnymi argumentmi predloženými žalobcom v konaní.

Sťažovateľ opätovne poukazuje na skutočnosť, že bol podľa neho súdmi nenáležite vyhodnotený skutkový stav veci a následne bola vec nesprávne právne posúdená. Taktiež sa podľa žalobcu súdy nevysporiadali s dôkazmi, ktoré navrhoval vykonať a interpretovať, čo malo za následok nezákonnosť samotných rozhodnutí. Išlo najmä o interpretáciu znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] v spojení s dôkazmi predloženými žalobcom vo veci. Ide najmä o listiny od Regionálneho úradu verejného zdravotníctva a ako aj predloženej zdravotnej dokumentácie žalobcu. Súd sa podľa sťažovateľa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou, ktorou konfrontoval závery znaleckého posudku. Sťažovateľ ako zásadné taktiež vníma neakceptovanie návrhu žalobcu zo strany súdu na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku znalcom z iného kraja, ako košického. Podľa údajov na webovej stránke zzz.sk [REDAKOVANÉ] totiž pôsobila na FNLP, klinika prac. lekárstva a klin. toxikológie, Rastislavova 43, 041 90 Košice t. j. u žalovaného. Uvedená skutočnosť môže vykonané znalecké dokazovanie postaviť do pozície absolútne nepoužiteľného dôkazu v konaní. Uvedené nedostatky je možné podľa sťažovateľa odstrániť len novým znaleckým posudkom.

Žalobca opätovne poukazuje na stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva zo dňa 22. 9. 2009, kde je konštatované, že: „V súlade s uvedeným je možné konštatovať, že menovaný počas výkonu svojej práce bol nadmerne exponovaný prachu a to aj najmä prachu s fibrogénnym účinkom, ako aj ostatných chemických faktorom. Na základe toho mohlo jeho ochorenie vzniknúť v príčinnej súvislosti s vykonávanou prácou.“ Ďalej žalobca opätovne poukazuje na záver doplnenia prešetrenia zo strany Regionálneho úradu verejného zdravotníctva zo dňa 1. 6. 2010, kde je uvedené, že „V súlade s uvedeným

je možné opätovne konštatovať, že na pracoviskách menovaného sa mohli vyskytovať aj iné v prvom prešetroaní menované chemické faktory, ktoré však objektivizované neboli. Z posledného ojedinelého merania oxidu siričitého však vyplýva, že sa mohli vyskytovať aj v nadlimitných koncentráciách.“

Žalobca je toho názoru, že jeho argumenty boli tendenčne odmietané a neboli racionálne vyvrátiteľné. Žalobca nemá dostatočné záruky, či pri kreovaní záverečného úsudku/rozhodnutia, boli použité aj jeho argumenty vo voľnej úvahe súdov. Zároveň hovorí, že ak by zobral do úvahy tieto argumenty, nemohol by dospieť k záveru k akému dospel.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Sťažovateľ tvrdí, že uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 343/2014-207 z 28. januára 2015 a rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to s odôvodnením, že tieto

rozhodnutia sú nedostatočne odôvodnené, nepresvedčivé, skutkový stav bol nenáležite vyhodnotený, všeobecné súdy sa nevysporiadali so sťažovateľovými dôkaznými návrhmi, najmä vo veci nenariadili kontrolné znalecké dokazovanie, keď sťažovateľ spochybňuje nezaujatosť ustanoveného znalca.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 343/2014-207 z 28. januára 2015.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah, zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk.

Najvyšší súd uznesenie č. k. 7 Cdo 343/2014-207 z 28. januára 2015 odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas navrhovateľ (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania 243a ods. 1 O. s. p) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací i súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Navrhovateľ dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektoréj z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O. s. p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nezakladajú. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takej vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných väd.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a./ až e/ a g/ O. s. p. dovolateľ netvrdil a dovolací súd ich existenciu nezistil. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľa je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ktorej existenciu vidí v tom, že súdy nižších stupňov nenáležitě vyhodnotili skutkový stav veci a nesprávne právne vec posúdili, nevykonali ním navrhované dôkazy a dôkazy, ktoré vykonali nesprávne interpretovali v spojení s ním predloženými dôkazmi.

O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Uvedená vada konania je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecne súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dovolací súd nezistil existenciu dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu prvostupňovým súdom, vyplývajúceho z ustanovenia § 120 ods. 1 O. s. p.. Pokiaľ ide o argumentáciu (námietku) dovolateľa, u to ohľadom nevykonania určitého dôkazu, je treba uviesť, že takýto postup môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nezakladá však procesnú vadu v zmysle § 237 O. s. p. (porovnaj R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhovane dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O. s. p. prípustné (porovnaj R 125/1999). Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým

by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.).

Právomoc (súdu) konať o veci, ktorej sa žalobný návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania.

V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť však sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Argumentácia navrhovateľa zvolená v dovolaní svedčí o tom, že vytýkané sú aj nedostatky vo vyhodnotení skutkového stavu veci a následne bola vec nesprávne právne posúdená.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok v u veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP leda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93. Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Melie proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92. Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní vecí dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoj rozsudok, ktorým nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý ako vecne správny potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia: ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p.). je v ňom vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec – zistený skutkový stav – právne posúdili. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pral odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku dovolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu: takýto prístup reflektuje aj ostatne citovaná judikatúra ELSP. V prípade ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zisteniu a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie dovolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po, obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým – ako už bolo spomenuté – tvorí jeden celok.

Dovolanie je navrhovateľom odôvodňované tiež tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) Nesprávnym právnom posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne

posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); zároveň je zhodne zastavaný názor, že nesprávnu právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (porovnaj napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 62/2010), sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp., zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. Keďže v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

Ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu, tento reagoval jasne a zrozumiteľne na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu bolo plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).

Ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania vo veci sťažovateľa, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý by popieral ich účel a zmysel, a nezistil teda príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa.

Ústavný súd osobitne uvádza, že sa stotožňuje s názorom najvyššieho súdu, ktorý aj vo veci sťažovateľa v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou konštatoval, že iba pre nevykonanie všetkých účastníkom navrhovaných dôkazov nemožno dospieť k záveru o prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, a rovnako tak s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého iba (nesprávne) právne posúdenie veci nemôže zakladať prípustnosť dovolania, ale je iba odvolacím dôvodom procesne prípustného dovolania.

Rovnako ako najvyšší súd aj ústavný súd považuje rozsudok odvolacieho súdu vo veci sťažovateľa za dostatočne, presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnený.

Pretože ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali sťažovateľovmu záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 343/2014-207 z 28. januára 2015, sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ďalej sa ústavný súd zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014, ktorým malo byť porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd rozsudok č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014 odôvodnil takto:

«Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. – v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods. 1 možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny, lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu.

Žalobcom uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť sudu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právni predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov

konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, zle i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. j. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť nasledovné:

Podľa § 190 ods. 3 druhá veta zák. č. 65/65 Zb. zákonník práce (účinného od 1.1.1966 do 31.3.2002) chorobami z povolania sú choroby uvedené v právnych predpisoch o sociálnom zabezpečení (zoznam chorôb z povolania), ak vznikli za podmienok tam uvedených.

Podľa § 195 ods. 4 druhá veta zák. č. 311/01 Z. z. Zákonník práce (účinného od 1.4.2002) choroby z povolania sú choroby uvedené v právnych predpisoch o sociálnom zabezpečení (zoznam chorôb z povolania), ak vznikli za podmienok v nich uvedených.

Podľa ods. 5 cit. ust. ako choroba z povolania sa odškodňuje aj choroba, ktorá vznikla pred jej zaradením do zoznamu chorôb z povolania, a to od jej zaradenia do zoznamu najviac za tri roky pred jej zaradením do zoznamu.

Podľa § 8 ods. 2 zák. č. 461/03 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov choroba z povolania podľa tohto zákona je choroba uznaná príslušným zdravotníckym zariadením, zaradená do zoznamu chorôb z povolania uvedeného v prílohe č. 1, ak vznikla za podmienok uvedených v tejto prílohe a) zamestnancovi zamestnávateľa podľa § 16 pri plnení pracovných úloh alebo služobných úloh alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh alebo služobných úloh, b) fyzickej osobe uvedenej v § 17 ods. 2 pri činnostiach uvedených v tomto ustanovení alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami.

Podľa ods. 3 cit ust. choroba z povolania je aj choroba, ktorá bola zistená pred jej zaradením do zoznamu chorôb z povolania, najviac tri roky pred dňom jej zaradenia do tohto zoznamu.

Z citovaných právnych predpisov vyplýva, že chorobou z povolania môže byť iba taká choroba, ktorá je uvedená v tomto zozname chorôb z povolania, pričom výpočet chorôb z povolania je taxatívny, čo však nevylučuje zaraďovanie nových ochorení pod ustálené označenia alebo využívanie nových poznatkov o chemickom alebo fyzikálnom pôsobení pri chorobách, ktorých označenie je relatívne široké.

V prejednávanej veci nebolo preukázané, žeby choroba žalobca bola uznaná príslušným zdravotníckym zariadením za chorobu z povolania a že by bola zaradená do zoznamu chorôb z povolania.

Okrem toho nevyhnutným predpokladom priznanú odškodnenia za chorobu z povolania je aj bezpečné preukázanie príčinnej súvislosti medzi chorobou z povolania a jej vznikom za podmienok uvedených v zozname chorôb z povolania, t j. vykonávaním práce v podmienkach, v ktorých vzniká a nestačí tu len pripustené možnosti jej vzniku, resp. nestačí len existencia priameho súvisu medzi ochorením a pracovným prostredím.

Odhladnuc od uvedeného, žalobe nebolo možné vyhovieť aj so zreteľom na žneme žalobného petitu (žalobca navrhol súdu, aby vydal rozsudok „Žalobcovi potvrdzujem chorobu z povolania zmysle zák. č. 461/03 príl. č. 1 Z. z.“), keďže určitú chorobu môže uznať za chorobu z povolania iba príslušné zdravotnícke zariadenie a nie súd.»

K porušeniu základného práva sťažovateľa rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára malo dôjsť tým, že krajský súd týmto rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 19 C 94/2011-139 z 11. júna 2013, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol, hoci okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď nezohľadnil výsledky vykonaného dokazovania, resp. nevykonal ďalšie dôkazy a vec nesprávne právne posúdil.

Názor sťažovateľa, podľa ktorého krajský súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci a nedostatočnom zistení skutkového stavu,

neobstojí. Aj ústavný súd sa stotožňuje s názorom vysloveným odvolacím súdom, podľa ktorého sťažovateľom v konaní nebolo preukázané, že by jeho choroba bola uznaná príslušným zdravotníckym zariadením za chorobu z povolania a že by bola zaradená do zoznamu chorôb z povolania. Navyše, tak ako to konštatoval aj odvolací súd, nevyhnutným predpokladom priznania odškodnenia za chorobu z povolania je aj bezpečné preukázanie príčinnej súvislosti medzi chorobou z povolania a jej vznikom za podmienok uvedených v zozname chorôb, pričom nestačí len možnosť jej vzniku v danom pracovnom prostredí. Rovnako tak ani sťažovateľom tvrdená skutočnosť, že znalkyňa „[REDACTED] pôsobila na FNLP, klinika prac. lekárstva a klin. toxikológie, Rastislavova 43, 041 90 Košice“, bez ďalšieho nespochybňuje závery vyslovené v jej znaleckom posudku.

S ohľadom na všetky uvedené významné dôvody dospel preto ústavný súd k záveru, že krajský súd sa rozsudkom č. k. 5 Co 460/2013-156 z 25. februára 2014 dostatočným spôsobom vysporiadal so skutkovou i právnou stránkou veci sťažovateľa, svoje rozhodnutie založil na ústavne konformnej aplikácii ustanovení právnych predpisov a rozhodol vo veci v súlade s ústavnými požiadavkami kladenými na rozhodnutie všeobecného súdu.

Ústavný súd preto konštatuje, že týmto rozsudkom nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených práv, a z tohto dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015